

РЕШЕНИЕ

№ 3505

гр. София, 02.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **258** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на С. Х. А. и на малолетните С. С. Х., К. С. Х. и С. С. Х. срещу РЕШЕНИЕ № 13478 от 16.12.2016 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано да им бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения на материалния закон. На първо място – се визира, че на проведеното интервю на лицето е следвало да бъде назначен тълковник вкл. връчването на решението е следвало да бъде удостоверено от подобно лице. По същество се визира, че неправилно не е кредитирана бежанската история на молителите, като видно от същата те изпитват основателен страх от преследване. Подчертава се, че общата обстановка в И. и И. К. навежда на пособни данни. Твърди се, че опасността от преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ не трябва да е обективна, а и да има вероятност от пособна. Конкретно се твърди, че има реална опасност от преследване за лицето, което дори да желае не може да получи защита от официалните власти. Излагат се и съображения, че са налице предпоставките и по чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставянето на хуманитарен статут с оглед актуалната обстановка в държана по произход, където има висока степен на безогледно насилие. Визира се и чл.9, ал.8 от ЗУБ, че хуманитарен статут може да бъде предоставен и по

други причини, и като такива се изтъкват хилядите цивилни жертви от 2014 г. до сета и ескалацията на насилие и масови посегателства върху човешките права. С оглед всичко изложено, се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание – жалбоподателите не се явяват и не изпращат представител.

Ответната страна – чрез началник на отдел юрист А. К. - оспорва жалбата и моли решението като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Позицията се и на представената справка за актуалното състояние в И. К., в която е отразено, че придвижването е относително спокойно. Оспорва твърдението в жалбата за съществено процесуално нарушение предвид неназначения тълковник, като визира, че в съдебно заседание – този факт е изяснен.

Представителят на СГП – прокурор Д. К., в предходно съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 21 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред ответника е образувано по молба рег. № 105450-2596 от 27.07.2016 г. на С. Х. А., гражданин на И., с етническа принадлежност – кюрд, вероизповедание – мюсюлманка сунит, женен с ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са снети въз основа на декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ.

С. Х. А. е поискал международна закрила за себе си и като баща и законен представител за малолетните С. (собствено име) С. (бащино име) Х. (фамилно име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], К. (собствено име) С. (бащино име) Х. (фамилно име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] и С. (собствено име) С. (бащино име) Х. (фамилно име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН].

В подадената молба, С. Х. А. заявява, че е напуснал И. със семейството си един месец и половина - два преди датата на интервюто с рег. № УП 1899/24.08.2016 г. нелегално за Турция. На българска територия влиза незаконно месец и половина преди датата на цитираното интервю. Мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от личен и икономически характер. По време на проведеното с него интервю кандидатът за международна закрила твърди, че от 1992 г. до 1996 г. е бил член на кюрдските сили П.. През 1992 г. е бил прострелян в ръката. Докато е бил в редиците на П. поради много студено време е получил ревматизъм. Заявява, че е получил заболяването през 1995 г. и твърди, че е със 75 % инвалидност. След появата на Ислямска държава в И. лекарството, което е получавал безплатно, е изчезнало от пазара и сега в аптеките струва хиляда долара. Поради тази причина, доктор в [населено място] му е казал, че неговото лечение трябва да се проведе само в Германия. Гражданинът на И. заявява, че е напуснал страната си по произход с намерението да стигне до Германия. Уговорката му с трафиканта е била да го заведе до Германия, като през Република България е трябвало да мине транзит. Казва, че никъде не е заявил, че желае да получи международна закрила в Република България, а е подписал лист - хартия, за да може да бъде освободен от затвора. Казва, че не е останал в Турция, защото там няма лечение за него, а и ако евентуално има, той няма пари за такова. Смята, че ако в Германия подаде молба за международна закрила, там ще уредят лечението му. Това сведение е получил от хора, които пристигат на гости от Германия в [населено място]. Молителят допълва, че в страната му по произход е

нужно да имаш физическа сила, за да може да изкараш прехраната си и да работиш, а той няма такава. По време на интервюто през месец август 2016 г., молителят заявява, че е решил да напусне родината си през 2015 г. Финансирал е своето и на семейството си заминаване като е продал магазина си за парфюми, къщата, златото на съпругата си и е взел десет хиляди долара на заем. Не е напуснал през 2015 г. поради опасностите и трудностите на пътуването през Е. море. Смята, че сега е бил най-подходящият момент, за да напусне И.. Чужденецът декларира, че при бомбардировки през 1991 г. по време на управлението на С. Х. от страх и от мощен взрив се е разкъсвал вътрешен нерв в главата на съпругата му и тя е получила увреждане на слуха. Казва, че преди е говорела, но сега чете по устните.

Чужденецът казва, че е напуснал И. поради това, че желае да стигне до Германия, където той и съпругата му да се излекуват и за да може децата му да имат бъдеще. Казва, че няма физическата възможност да задоволи финансово семейството си и да се грижи за децата си. Допълва, че децата му не са посещавали детска градина, защото той не е имал парична възможност да ги прати там. Съобщава, че през 2014 г. терористичната групировка Ислямска държава е нападнала [населено място] и той от [населено място] е чувал военните действия. Сега селото е квартал на [населено място].

Заявява, че е членувал в Партията на националния съюз от 1991 г. до 1997 г., но не е бил активен член. Посещавал е веднъж месечно партийното събрание и е плащал членски внос. Декларира, че не е имало отправена лична заплаха към него. Казва, че върху него не е оказвано насилие. Посочва, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан в И., не е имал проблеми с официалните власти в страната си по произход. В допълнение изтъква, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност.

С оглед конкретната бежанска история, ответникът е приел, че молбата за закрила е неоснователна, тъй като не са налице нито предпоставките по чл.8, нито по чл.9 от ЗУБ съответно за предоставяне на бежански статут или хуманитарен такъв. Чуждият гражданин не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване. Същевременно чужденецът не споменава нито една причина, поради която не би могъл да се завърне в И., държавата, чийто гражданин е той.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на интервюто се установява, че действителният мотив за напускането на страната му по произход е стремежът му да стигне до Германия и към по-висок стандарт на живот. По време на проведеното с него интервю молителят заявява: „Решихме да напуснем миналата година, когато тръгна напливът от И. за Европа.“ От проведеното с чужденеца интервю през месец август може да се стигне до обоснован извод, че действителният мотив за напускането на страната му по произход е желанието да стигне в Германия, където според неговите думи може да бъде излекуван: "Не останах в Турция, защото там няма лечение за нас. Дори да има лечение, ние нямаме пари, ние сме бедни хора. Ако в Германия подадем молба за закрила, там ще ни уредят лечение. Хората, които идват на гости в А. ни разказват, че в Германия е хубаво и ще ни осигурят лечение. В нашата страна трябва физическа сила да изкарваш за прехраната си и да работиш, а аз нямам тази физическа сила." (вж. стр. 2 от интервюто с рег. № УП 1899/24.08.2016 г.). По време на цитираното интервю, молителят заявява и че: „Аз нямам физическата възможност да задоволя финансово семейството си.“ (вж. стр. 2 от

интервюто с рег. № УП 1899/24.08.2016 г.). От казаното от чуждия гражданин може да се направи обоснован извод, че целта му е да стигне до Германия, където да получи безплатно лечение и да си осигури работа, която не е свързана с физическо натоварване. Не се приема за достоверно и твърдението на гражданина на И., че лечение на ревматизъм се прилага само в Германия и в нито една друга страна в света. Дори да се приеме, че има нужда да се лекува точно в Германия, той не дава обяснение защо не е кандидатствал за виза за Германия поради здравословни причини и не е заминал там за лечение легално, със задграничен паспорт и виза, а е предпочел да напусне страната си незаконно с цялото си семейство, с помощта на трафикант, на когото е платил над седем хиляди и петстотин долара (вж. стр. 2 от интервюто с рег. № УП 1899/24.08.2016 г.). Във връзка с това трябва да се отбележи и че според общодостъпни източници в интернет ревматоидният артрит е заболяване, което веднъж възникнало, съпровожда човека през остатъка от живота му, като то не е фатално, но като цяло скъсява продължителността на живота с няколко години. Заболяването на чужденеца според неговите твърдения е възникнало през 1995 г., т.е. двадесет и една години преди той да подаде молба за международна закрила в Германия. Оттук не следва да се приемат за достоверни твърденията на молителя, че в И. не може да се лекува, тъй като според казаното от него се налага изводът, че през последните двадесет и една години е провеждал лечението си именно там.

От проведеното с чужденеца интервю става ясно, че заминаването му от И. е предварително добре планирано. Чужденецът казва, че е планирал да напусне страната си по произход още през 2015 г. Същевременно подробно описва как е продал магазина си за парфюми, къщата, златото на съпругата си и е взел десет хиляди долара на заем. Оттук се налага изводът, че молителят не е напуснал страната си по произход поради заплахата за живота или личността му. Оттук е изведен извода, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант.

В хода на административното производство се установи, че за С. Х. А. и за малолетните му деца не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за опасение от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Посочената от молителя причина, поради която е напуснал държавата си по произход, има личен характер, не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и в този смисъл е ирелевантна за търсената международна закрила и не попада в предметния обхват на ЗУБ.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

На първо място се установява, че ответникът притежава компетентност във връзка с чл.75, ал.1 от ЗУБ.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати процесуални нарушения в това число съществени такива. Не се установиха изложените първоначално с жалбата твърдения на жалбоподателите, че им е нарушено правото на защита по време на интервюто.

Не се установява спрямо С. Х. А. и малолетните му деца да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. Чужденецът

не обосновава опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Заявените от него конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от тези причини. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай.

Съгласно чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Молителят е пълнолетен и изрично заявява, че не е бил преследван заради своя пол. Не прави такива твърдения и спрямо децата му да е осъществено визираното в чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ преследване.

Правилни са изводите на председателя на ДАБ, че в случая не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Спрямо него и малолетните му деца не е имало конкретни посегателства и не са преживели насилие. Не може да се приеме, че е имало преследване или съществува риск от преследване на чужденеца в бъдеще, по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

Според чл. 8, ал. 5 от ЗУБ, действия на преследване, релевантни за предоставянето на бежански статут, могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Самото преследване като понятие означава достатъчно тежко по своето естество или повторяемост- нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека (чл. 8, ал. 4 ЗУБ), което не се установява в конкретния случай.

Правилно административния орган е приел, че причината за напускането на държавата му по произход е от икономически и личен характер и търсенето на по-добър стандарт на живот в Германия, като само там биха му уредили лечение за неговата болест - ревматизъм. Дори да приемем, че има нужда от лечение в Германия, той би могъл по легален начин да подаде документи за виза за Германия и да замине на лечение, но е предпочел да напусне страната си незаконно.

С. Х. А. и малолетните му деца не отговарят на изискванията за предоставяне на статут на бежанец. Липсват предпоставките и за предоставянето им на хуманитарен статут. Няма твърдения, от които да се направи обоснован извод, че посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Не е бил обект на никакви посегателства и не заявява да е претърпял насилие до момента, в който е взел решение да напусне И.. Чужденецът изрично заявява, че не е имал проблеми с властите в И.. Не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т.1 и т. 2 от ЗУБ. Случаят следва да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Молителят и малолетните му деца са били принудени да отпътуват от И. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота му или личността му в случай на въоръжен конфликт. След извършен детайлен анализ на обстановката в И. посредством приложената по преписката справка № МД-1111/26.09.2016 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30.01.2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С- 465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Според информацията в приложената по преписката актуална справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ с вх. № МД-1111/26.09.2016 г.: "Иракски К. е кюрдска автономна област в северната част на И.. Граничи с И. (на изток), Турция (на север), С. (на запад) и останалата част на И. (на юг). Общата му площ е 40 643 кв.км. Населението му през 2009 година е 4 380 000 души, а по настояща информация от регионалните бюра за преброяване на провинциите Е., Д. и С. вече е 5 299 304 души. Преобладаваща част от тях са мюсюлмани - сунити. Столица на региона е [населено място]. Управлява се от регионално правителство. По държавно устройство е парламентарна република с регионално събрание, което се състои от 111 места. Официалните езици са кюрдски и арабски. Основно население на иракски К. са кюрдите, които говорят на два различни диалекта на кюрдския език - курманджи и сорани. Г. сорани населяват южната и източна част на региона, а говорещите на курманджи преобладават в северната и западна част. Има значителен брой тюркмени, араби и християни - сирийци и халдейци (католици), концентрирани в област Д.." Наред с това: "Влошената обстановка със сигурността в части от северен и централен И. са причина за масивното вътрешно движение и разселване на населението в цялата страна. К. регион е-един от основните приемни пунктове за вътрешно разселените, а в 3-те области са построени

19 лагера и още 1 е в процес на строеж. Провинция Д. и района на З. са традиционно и дългогодишно място за приемане на вътрешно разселени още от 2003 г. и войната в Залива. З. е предпочитан, тъй като е в близост до границата с Турция и предлага възможност за намиране на работа. От справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ с вх. № МД-978/18.08.2016 г. става ясно и че: "Турският външен министър предупреждава турските граждани да се въздържат от пътувания в И., с изключение на иракски К.. Новинарска агенция „А.“ пише, че „предупреждението за пътуване в И. е разширено и включва всички провинции на страната, с изключение на северните области Д., Е. и С. (иракски К.)" От информацията в горесцитираните справки не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на И.. От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. В тази връзка следва да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в дадената страна.

От приложената по делото справка може да се направи териториално деление на насилието в И.. В този смисъл е видно, че ислямистката групировка Ислямска държава няма влияние и не контролира Иракски К.. Съгласно чл. 8, ал. 8, респ. чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, закрила може да не се предостави, когато в една част от държавата по произход не са налице причини за основателно опасение от преследване спрямо чужденеца, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. За С. Х. А. и малолетните му деца такава територия е Иракски К.. Тъй като те са кюрд по народност, биха могли да живеят в сравнително сигурната територия на Иракски К., където по собствените му думи са живели до напускането им и където в момента безпроблемно пребивават роднините му.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. следва да е изключително, каквото видно от

цитираната информация за обстановката там то не е. Не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От изложеното може да се направи извод, че за С. Х. А. и за малолетните му деца не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като е пълнолетен и не заявява, че негов или на малолетните му деца член на семейството има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да стигане до Германия по здравословни причини, без да се позовава на никакви медицински документи, които да подкрепят твърденията му. Обстоятелството, че С. Х. А. има ревматологично заболяване, не е основание за предоставяне на хуманитарен статут. Същевременно не се приема за достоверно твърдението, че (лечението му не може да бъде проведено в [населено място], И., където той се е лекувал двадесет и една години.

Позоваването на това, че има различно ниво на предоставянето лечение в Германия безплатно лечение, не може да се приеме за достатъчно обстоятелство, което да обоснове предоставяне на хуманитарен статут в Република България. Съгласно чл. 6а, изречение първо от ЗУБ при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. В случая може да се приеме, че най- добрият интерес за малолетните деца на кандидата е те да живеят с родителите си в И., страна, в която са се родили, която познават и чиито граждани са те.

На л. 39 - 43 е приложено визираното по-горе интервю със С. Х., в което същият е посочил, че не може да се труди, защото е инвалид 75% /следствие на ревматизъм/ и в И. е получавал помощи. Потвърждава причините за напускане на И. на семейството, ведно с децата им. Твърди, че е продавал часовници на сергия и е получавал помощи, като така се е издържало семейството му, но девет месеца преди напускането на страната помощите са били прекратени. Твърди, че и той може да получи лечение само в Германия. Конкретно за войната с ИД визира, че през 2014 г. достигнали селото им /сега квартал на Е./, и тогава семейството избягало в на север близо до границата с Турция. Твърди, че както и по отношение и на него не е имало преследване или заплаха.

С оглед изложеното, СЪДЪТ приема, че по същество – правилно е възприета бежанската история като от същата не могат да се почерпят основанията нито за предоставяне на хуманитарна, нито за бежанска закрила. Приема се, че причините за напускане на страната са лични и с

цел търсене на по-добър живот. Твърденията за безогледно насилие, наведени за първи път в жалбата до съда в страната по произход не се доказва. В тази връзка се установява, че правилно е приложена материалноправната норма както на чл.8, така и на чл.9 от ЗУБ. В производството пред съда е представен нов доклад, видно от който обстановката в автономната област Иракски К. е спокойна.

В точка 40 от тълкувателното решение по дело № С-465/07, е предвидено, че при оценяването на молбата за субсидиарна закрила се вземат предвид географският обхват на случаите на безогледно насилие и реалната дестинация на молителя в случай, че той е изпратен обратно в съответната държава, както става ясно от чл. 8, ал. 1 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета на ЕС. Съгласно цитираната разпоредба на Директивата, при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че кандидатът не се нуждае от международна закрила, когато в една част от страната на произход не съществува реален риск той да понесе тежки посегателства и може да бъде направена разумна преценка, че чужденецът може да остане в тази част на страната. Аналогична разпоредба в ЗУБ е чл. 9, ал. 5. В тези случаи, критериите, които е необходимо да се преценят, са дали в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства и дали той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. Такова място за него и семейството му се явява Иракски К.. В случая нито е налице личен елемент за търсената закрила, нито в Иракски К. има въоръжен конфликт. От приложената справка, се установява, че общата ситуация по отношение на сигурността в Иракски К., е спокойна.

Следователно лицето не е било жертва на насилие, отвлечение, задържане. Правилно е визирано, че съгласно пълзящата скала по т.39 на решение по дело С-465/07 г. на СЕО-в колкото по-голяма степен лицето докаже конкретни фактори свързани с личното му положение – толкова по-слаба е вероятността да безогледно насилие с цел предоставяне на субсидиарна закрила. Съдът приема доводите на ответника, че няма вътрешен или международен конфликт, макар страната да не като цяло стабилна, но районът от където идва семейството е относително спокоен. Също не е нарушена забраната за невръщане в страната по произход, доколкото от последния доклад се черпят данни за това.

Съдът формира извод, че обжалваното решение е издадено при спазване на изискванията за компетентност по чл.75, ал.1 от ЗУБ, предвид обстоятелството, че решението е издадено от председателя на ДАБ, оправомощен със същата разпоредба да постанови отказ да предостави

статут на бежанец и хуманитарен статут. Също обжалваното решение отговоря на изискванията за съдържание и форма. Предвид правните изводи на съда до тук, то следва и неоснователност на твърдението в жалбата, че решението не съдържа обсъждане по относимите към преценката на молбата му обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. За С. Х. А. и неговите деца не съществува риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ в държавата му по произход, т.е. за него липсва установена заплаха за живота или свободата му или реална опасност по смисъла на ЗУБ, както и няма реален риск от бъдещо насилие по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В заключение, жалбата е неоснователна, не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл. 146 АПК на обжалваното решение, с оглед на което съдът следва да отхвърли жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С. Х. А. и малолетните С. С. Х., К. С. Х. и С. С. Х. срещу РЕШЕНИЕ № 13478 от 16.12.2016 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано да им бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: